

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 171/09-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. mája 2009 predbežne prerokoval sťažnosť A. S., K., zastúpenej advokátkou JUDr. J. K., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 95/07, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. apríla 2009 doručená sťažnosť A. S., K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. J. K., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co

95/07.

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza podrobný popis priebehu konania vedeného Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10 C 509/04, v ktorom sa ako žalobkyňa domáha náhrady škody proti Slovenskej republike zastúpenej Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky a Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaní“). Škoda jej mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom označených orgánov verejnej moci.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 10 C 509/2004 z 25. novembra 2005 tak, že žalobu sťažovateľky zamietol a žalovaným náhradu trov konania nepriznal. Proti označenému rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka 13. januára 2006 odvolanie. Odvolacie konanie prebiehalo na krajskom súde pod sp. zn. 4 Co 95/2007. Sťažovateľka v tejto súvislosti v sťažnosti uviedla, že *„Nakoľko však odvolací KS KE ani po viac ako dva a pol roka od podania odvolania žalobkyne A. S. nenariadil pojednávanie vo veci ani o nej nerozhodol, z toho dôvodu toto menovaná iniciovala dňa 24. 7. 2008 u neho svojou žiadosťou, kedy súčasne poukázala aj na zbytočné prietahy v konaní predmetnej veci podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR... Keďže žiaľ k náprave tohto nežiaduceho stavu nedošlo od podanej žiadosti ani po viac ako dva a pol mesiaca aj keď išlo o bežnú ničím zvlášť nenáročnú súdnu vec, preto žalobkyňa po strete trpezlivosti a na znak protestu pre nepružnú činnosť KS KE zobrala dňa 14. 10. 2008 svoje odvolanie späť.“*

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že sťažovateľka podaním zo 16. februára 2009 *„anulovala svoje podanie o späť vzatí cit. odvolania“* a zároveň podala predsedovi krajského súdu sťažnosť na prietahy v konaní. Prípisom z 2. marca 2009 predseda krajského súdu splnomocnenému zástupcovi sťažovateľky oznámil, že odvolacie konanie bolo uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Co 95/2007 z 27. februára 2009 zastavené v dôsledku späťvzatia odvolania sťažovateľkou. Keďže uznesenie o zastavení odvolacieho konania nebolo sťažovateľke doručené ani do 30. marca 2009, sťažovateľka urgovala na okresnom súde doručenie uznesenia krajského súdu a o situácii informovala aj predsedu

krajského súdu listom z 30. marca 2009. Spis spolu s uznesením o zastavení odvolacieho konania bol okresnému súdu vrátený 3. apríla 2009 a splnomocnenému zástupcovi sťažovateľky bolo uznesenie krajského súdu z 27. februára 2009 o zastavení odvolacieho konania doručené 21. apríla 2009. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že predmetné uznesenie bolo žalovanému 1 doručené 16. apríla 2009 a žalovanému 2 20. apríla 2009, a je teda právoplatné.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a priznal jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 498 €, ako aj úhradu trov konania na účet jej právnej zástupkyne JUDr. J. K.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť,

ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Z uznesenia krajského súdu č. k. 4 Co 95/2007-93 z 27. februára 2009 vyplýva, že krajský súd v dôsledku späťvzatia odvolania sťažovateľkou podaním zo 14. októbra 2008 odvolacie konanie zastavil a rozhodol o vrátení súdneho poplatku z odvolania v sume 2 800 Sk sťažovateľke. V odôvodnení označeného uznesenia krajský súd okrem iného uviedol, že *«Odvolací súd vzhľadom na obsah podania žalobkyne zo dňa 16. 2. 2009, skôr než pristúpil k procesnému postupu vyplývajúcejmu zo späťvzatia odvolania, zaoberal sa prípustnosťou procesného úkonu žalobkyne o „anulovaní“ späťvzatia odvolania, t. j. otázkou, či účastník môže vziať späť späťvzatie odvolania.*

Podľa ustanovenia § 207 ods. 2 O. s. p. dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak niekto vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova.

Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví (ods. 3 cit. ustanovenia)...

Vzhľadom na uvedený záver, odvolací súd na základe procesného úkonu žalobkyne o späťvzatí odvolania odvolacie konanie podľa ust. § 207 ods. 3 O. s. p. zastavil.».

V nadväznosti na uvedený skutkový stav ústavný súd považoval za potrebné uviesť, že súčasťou jeho rozhodovacej činnosti je aj právny názor (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04), podľa ktorého sa základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom ochrana len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci

(v tomto prípade všeobecným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (M. M. proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05).

Jednou zo základných pojmových znakov sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo.

Preto, ak je zřejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k prietahom v konaní nemôže dochádzať, je daný dôvod na odmietnutie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Sťažovateľka namietala nečinnosť krajského súdu v namietanom konaní sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. apríla 2009, teda v čase, keď bola sťažovateľkina právna vec už právoplatne skončená. Konanie bolo v predmetnej veci právoplatne zastavené v dôsledku späťvzatia odvolania samotnou sťažovateľkou. Navyše, dotknutý súdny spis sa už od 3. apríla 2009 nachádzal na okresnom súde, ktorý zabezpečoval doručenie uznesenia krajského súdu č. k. 4 Co 95/2007-93 z 27. februára 2009 účastníkom konania, a teda v čase podania sťažnosti vec už nebola v dispozícii krajského súdu, ktorého sťažovateľka označila za porušovateľa svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Tento skutkový stav bol s prihliadnutím na zmysel a účel ustanovenia čl. 48 ods. 2 ústavy základom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená, a preto ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. mája 2009